

„Isus Hristos este acelaș ieri și azi și în veci!”

(Evrei 13;8)

SCRISOARE CIRCULARĂ

februarie 1974

„Așa vorbește Domnul, Răscumpărătorul tău, Cel ce te-a întocmit din pântecele mamei tale: „Eu, Domnul am făcut toate aceste lucruri, Eu singur am desfășurat cerurile, eu am întins pământul. Cine era cu Mine? Eu zădărnicesc semnele prorocilor mincinoși, Eu arăt ca înșelători pe ghicitori, fac pe cei înțelepți să dea înapoi, și le prefac știința în nebunie. Dar întăresc cuvântul robului Meu, împlinesc ce prorocesc trimișii Mei.” –Isaia 44.24-26.

Orice slujitor adevărat al lui Dumnezeu își fondează învățătura pe Cuvântul **scris** al lui Dumnezeu, căci cerul și pământul vor trece, dar Cuvântul Lui va rămâne în veci. În timp ce Pavel expunea galatenilor planul lui Dumnezeu privitor la mântuire, a strigat: „**Dar ce zice Scriptura?**” În tot ceea ce credem, în tot ceea ce învățăm, trebuie să ne punem această întrebare: „Ce zice Scriptura despre aceasta?” Totul trebuie să se facă în acord cu Cuvântul lui Dumnezeu, fie în experiența personală, fie privitor la planul pe care l-a stabilit Dumnezeu pentru mântuirea noastră.

Domnul singur a creat cerul și pământul și tot ce este pe el. Prin Cuvântul Său puternic, El a chemat universul la existență și tot El susține și îl menține prin Atotputernicia Sa (Evrei 1.1-3). El își duce la îndeplinire planurile Sale și noi ne putem pune toată încrederea în El. În răbdarea Sa, El ne poartă cu grijă, și acest Cuvânt este valabil și pentru noi: „*Dumnezeul veșniciei este un refugiu și sub brațele Sale veșnice este un loc de adăpost.*”

În dragostea Sa, Domnul ne-a scos din păcat și moarte și El ne-a dăruit din abundență, din bogățiile harului Său. Dumnezeu ne-a binecuvântat și acum noi putem să-L iubim și să-L păzim Cuvântul. El

ne-a smuls de sub puterea iadului și a făcut din noi niște slujitori ai Cerului!

În Isaia 44, Domnul spune că El își confirmă Cuvântul pe care l-au vestit slujitorii Săi și că El împlinește ceea ce au prorocit slujitorii Săi. În toate timpurile Domnul Dumnezeu a vorbit prin prorocii Săi, El le-a dezvăluit planurile Sale, planuri pe care El le duce apoi la împlinire. În zilele noastre o mare parte din planul de mântuire al lui Dumnezeu este împlinită. Domnul și-a onorat Cuvântul, confirmându-și făgăduințele Sale.

Noi suntem foarte recunoscători Domnului pentru că El a făcut de cunoscut în mai multe rânduri slujitorilor și prorocilor Săi, lucrurile care aveau să se împlinească mai târziu. Noi suntem recunoscători pentru fiecare descoperire și învățătură pe care ne-a dat-o Domnul și zicem împreună cu Petru: *„Și avem cuvântul prorociei făcut și mai tare:”* – 2Petru 1.19. El a fost prezent când Glasul lui Dumnezeu a răsunat din cer pe muntele Schimbării la față. Timp de mai mulți ani el l-a urmat pe Isus Hristos în slujba Sa și a fost martor când păcătoșii au fost mântuiți, bolnavii vindecați și cei stăpâniți de duhuri rele, eliberați. El putea spune într-o siguranță absolută: *„În adevăr, v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înșine cu ochii noștri mărirea Lui.”*–2 Petru 1.16.

Nici noi nu predicăm numai revenirea lui Isus Hristos, ci predicăm și puterea învierii Sale, căci și noi am văzut slava Lui minunată și am fost martori a ceea ce a făcut El în timpul nostru. Noi nu am urmat niște basme frumoase, ci am văzut strălucind lumina cuvântului profetic. În timp ce întunericul acoperă tot pământul și o negură mare toate popoarele, lumina strălucitoare a lui Dumnezeu țâșnește cu forță și luminează inima aleșilor Săi. Ei se ghidează numai după Cuvântul lui Dumnezeu.

Întemeierea Bisericii

Suntem mereu întrebați cum a început lucrarea lui Dumnezeu. Toți aceia care citesc de ani de zile broșurile și s-au familiarizat cu această lucrare misionară cunosc slujba deosebită a fratelui Branham, prin care Dumnezeu a făcut lucruri mari în timpul nostru. Cum fiecare biserică are un întemeietor, mulți își închipuie că întemeietorul nostru este fratele Branham. De aceea vrem să declarăm clar că nu un om, ci Domnul însuși și-a întemeiat Biserica Sa. Orice slujitor adevărat al lui Dumnezeu nu poate și nu va vrea niciodată să pună alt fundament decât cel care a fost pus deja, conform 1 Corinteni 3.11 și acesta este Isus Hristos. Pe El continuă ei să zidească Biserica. Domnul și Mântuitorul nostru și-a întemeiat Biserica Sa și porțile locuinței morților nu o vor birui. Preocuparea trimișilor lui Dumnezeu a fost întotdeauna de a aduce pe oameni la Cuvântul original al lui Dumnezeu, la învățătura apostolilor și a prorocilor. Ei nu au fondat niciodată propriile lor biserici și denotații.

Credința noastră se odihnește exclusiv pe fundamentul Sfințelor Scripturi. Tot ce învățăm noi se găsește în Biblie. Dumnezeu a vorbit în mod constant cu slujitorii Săi și El a lucrat prin Duhul Său în mijlocul poporului Său. El însuși a așezat în adunarea din Noul Testament apostoli, proroci, evangheliști, păstori și învățători - Efeseni 4.11. Fiecare dintre ei este folosit de Domnul conform chemării și slujbei care i-a fost dată pentru zidirea Bisericii. Fiecare slujitor care este chemat de Dumnezeu trebuie să fi avut o experiență, așa cum au avut-o prorocii și apostolii, prin care le-a fost dată slujba divină. Nici un adevărat slujitor al lui Dumnezeu n-a ales vreodată o slujbă după bunul său plac, sau de la sine însuși, cum se face pentru slujbele omenești. Majoritatea dintre ei aveau o altă meserie și ei nu au știut că erau rânduiți pentru o țință mai înaltă.

Apostolii nu erau academicieni sau teologi, ei au profesat o meserie până în ziua în care i-a chemat Domnul Isus. De exemplu,

Pavel făcea corturi. Învățăturile lui Gamaliel n-au făcut din el decât un fanatic religios care-i persecuta pe credincioși. Aceasta nu s-a schimbat mult în zilele noastre. Prorocii erau agricultori sau ciobani până în ziua în care i-a chemat Domnul.

Înainte de a avea o slujbă cunoscută pe plan mondial, fratele Branham nu era un teolog. În istoria Bisericii, noi vedem că Dumnezeu a ales întotdeauna de preferință oameni necontaminați de vreo învățătură teologică sau de sentimente religioase. Oamenii lui Dumnezeu a căror slujbă a avut o mare importanță în istoria mântuirii, erau dedicați Domnului încă din pântecel mamei lor. Evenimentele supranaturale care au intervenit în viața lor dădeau mărturie despre vocația lor divină. În Ieremnia 1.5 este spus; *„Mai înainte să te fi întocmit în pântecel mamei tale, te pusesem deoparte, și te făcusem proroc al neamurilor.”* Pavel, care primise slujba de apostol, scrie în Galateni 1.15: *„ Dar când Dumnezeu care m-a pus deoparte din pântecel maicii mele, și m-a chemat prin harul Său, a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul Său, ca să-L vestesc între neamuri, îndată n-am întrebat pe nici un om...”* El nu s-a sfătuit cu Gamaliel. În clipa când a primit chemarea divină el a scăpat influenței omenești; pentru el nu era vorba de o părere personală sau de o fantezie religioasă, ci de o trăire autentică cu Dumnezeu. El a văzut acea lumină puternică a slavei Domnului și a auzit vocea lui Isus care-i dădea o însărcinare.

Și fratele Branham a fost călăuzit într-un fel special încă din ziua nașterii. Deja la vârsta de șapte ani i s-a spus că nu trebuie nici să fumeze, nici să bea și să nu se întineze în nici un fel, căci Dumnezeu îl pusese deoparte pentru o slujbă deosebită. Însărcinarea lui era să ne aducă la Cuvântul lui Dumnezeu, căci de-a lungul veacurilor învățăturile biblice fuseseră schimbate și înlocuite prin adăugarea dogmelor omenești.

Domnul a folosit vestirea puternică și biblică a acestui bărbat simplu al Lui pentru a ne arăta care era calea biblică pentru Biserica Sa. Mulți dintre noi am putut experimenta în ce mod cuvântul propovăduit în concordanță cu vestirea lui Dumnezeu, a fost confirmat prin semne și minuni. Departe de noi gândul de a da slavă unui om, căci noi știm că

Dumnezeu singur a făcut toate aceste lucruri. Dar pentru mulți oameni propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu de către fratele Branham a fost un punct de cotitură în viața lor.

În 1955 mulți oameni din Europa au avut privilegiul să-l audă pe fratele Branham. Cu toate că noi nu cunoșteam încă nimic din slujba deosebită pe care a primit-o el de la Domnul, eu am recunoscut deja în timpul acela că acest frate avea o slujbă extraordinară. Noi am văzut tot felul de minuni: orbii și-au primit vederea, păcătoșii se pocăiau, neputincioșii își recăpătau sănătatea, oamenii legați au fost eliberați, etc. Într-adevăr, ceea ce am văzut acolo putea fi comparat cu ceea ce ne este relatat în Faptele apostolilor. Am căutat tot ce învăța fratele Branham și am pus totul la încercare, comparând cu Scriptura. Atunci am fost luminat și am văzut armonia planului lui Dumnezeu. În 1960 n-am putut să fac altfel decât să mă pun cu totul de partea lui Dumnezeu, să cred Cuvântul descoperit pentru timpul nostru și să-l fac de cunoscut altora, fără compromisuri. Bineînțeles că din clipa aceea ușile s-au închis. Am fost neînțeleși și respinși, pentru că peste tot eram testați conform unități de măsură proprii acelei denominații. Totuși, Domnul Dumnezeu avea planul Său și El l-a împlinit.

Un nou început

Prin harul lui Dumnezeu câteva surori și câțiva frați credincioși au vrut să asculte aici la Krefeld, predicile fratelui Branham. La început totul părea descurajant, căci peste tot oamenii erau puși în gardă împotriva noastră. Totuși noi am ținut tare la hotărârea noastră, care era de a urma cu orice preț Cuvântul lui Dumnezeu și de a crede făgăduințele care au fost date pentru timpul nostru, chiar dacă ar fi trebuit să rămânem singuri. Eram pe deplin hotărâți să mergem tot drumul cu Domnul Isus și voiam să respectăm felul Său de-a lucra din timpul nostru. Prin harul lui Dumnezeu, noi nu am răspuns răului cu rău, nici insultei cu insultă, ci dimpotrivă, umpluți de Duhul lui Dumnezeu și

pătrunși de dragostea Sa, noi ne-am rugat pentru toți frații și surorile care nu se mai înțelegeau cu noi.

Acest mic grup se aduna tot la două zile pentru a asculta Cuvântul lui Dumnezeu și pentru a ne ruga. Noi simțeam prezența Domnului într-un mod puternic. În Harul Său, Domnul a adus oameni care au primit cu bucurie Cuvântul. Noi Îi suntem cu adevărat foarte recunoscători Domnului pentru că noi, ca adunare, am petrecut ceasuri de neuitat în prezența Sa. Domnul însuși își așeza din nou Cuvântul Său prețios pe sfeșnic și ne bucuram în prezența Lui sfântă. Cu adâncă recunoștință aruncăm o privire în urmă pentru a parcurge anii de muncă petrecuți în via Domnului. Putem să recunoaștem clar mâna lui Dumnezeu și conducerea Sfântului Duh. Dumnezeu a deschis porțile pentru propovăduirea Cuvântului Său și aceasta până la capătul pământului. Mii de oameni au crezut mărturia pe care Dumnezeu a dat-o generației noastre.

Nu este voia lui Dumnezeu de a fonda o nouă denominație sau o nouă organizație religioasă. Aici, la Krefeld, Dumnezeu ne-a dat harul să formăm o biserică biblică. Cei câțiva frați care se adunau aici la început au fost răsplătiți pentru credințioșia lor. Acum, câteva sute de persoane participă la serviciile divine săptămânale. În plus se creează cam peste tot grupuri de rugăciune care se reunesc datorită descoperii Cuvântului lui Dumnezeu.

Eu nu mă simt legat de nici o confesiune religioasă anume, ci numai de Domnul și Cuvântul Său. Prin aceasta se descoperă dacă cineva a fost chemat de oameni sau de Dumnezeu. Unii reprezintă interesele umane, ceilalți pe cele divine. Chemarea mea pentru vestirea Cuvântului este în strânsă relație cu slujba fratelui Branham, căci același Dumnezeu care i-a încredințat sarcina de a depozita Cuvântul Său descoperit ca o hrană, este același care m-a chemat să împart această hrană.

Nu voi uita niciodată ziua de 2 aprilie 1962, căci în acea dimineață am auzit glasul Domnului. Era o dimineață minunată și soarele era pe punctul de a răsări, când am auzit cuvintele următoare: „Slujitorul Meu, timpul tău pentru orașul acesta se va încheia încurând;

te voi trimite în alte orașe pentru a propovădui Cuvântul Meu.” După ce acest cuvânt a fost pronunțat, m-am văzut în afara trupului meu, la aproximativ trei metri de locul unde se găsea el. De acolo am văzut cum îmi deschideam gura și m-am auzit pronunțând următoarele cuvinte: „Doamne ei nu vor vrea să mă asculte, căci au totul din belșug și trăiesc în plăceri.” După o clipă de tăcere, glasul Domnului a răsunat din nou, spunând: „Slujitorul Meu, va veni timpul când te vor asculta. Adună hrana, căci sosește o mare foamete, atunci tu vei sta în mijlocul poporului pentru a distribui hrana.” Mărturisesc în fața lui Dumnezeu și a oamenilor că aceste cuvinte sunt adevărate.

Când am auzit această voce, ceea ce m-a impresionat în mod deosebit a fost autoritatea pe care o avea. Eu știam că ceea ce mi-a fost spus era absolut și definitiv. Vocea răsună ca o voce puternică de bărbat. Mă gândeam: „Dacă Domnul va mai vorbi încă o dată, lumea întreagă se va opri.” Nu mă simțeam în stare să scot strigăte de bucurie, ci dimpotrivă m-a cuprins un sentiment de profund respect și o teamă sfântă în prezența Domnului.

Au fost enumerate câteva produse alimentare și noi trebuia să facem provizii. Eu am crezut mai întâi că era vorba de lucruri naturale. Totuși, în luna decembrie a aceluiași an am ajuns într-o asemenea disperare interioară, încât suspinam după un răspuns din partea Domnului. În scurt timp m-am hotărât să zbor spre SUA pentru a vorbi despre aceasta cu fratele Branham. Când am ajuns acolo am aflat că el era într-o călătorie pe timp nedeterminat. În 2.12.1962 m-am dus la adunarea lui complet dărâmat. În timpul rugăciunii, un frate a adus o prorocie în care esența era că nu călătorisem degeaba și că-l voi întâlni pe proroc și că el îmi va vorbi din partea Domnului.

Fratele Branham a venit cu mașina să mă ia de la hotelul unde locuiam. Doi frați erau așezați pe bancheta din spate, în timp ce el însuși conducea mașina. Am mâncat împreună și apoi a venit acel moment pe care nu-l voi uita niciodată. La început fratele Branham a vorbit despre diferite lucruri. Eu am prins ocazia să-i spun: „Frate Branham, pot să-mi permit să te întreb ceva?” N-am putut să spun mai mult, când el mi-a răspuns: „Pot să-ți spun ce ți-a spus Domnul?” Am

văzut deseori darul deosebirii manifestându-se în slujba sa, dar când el mi-a repetat cuvânt cu cuvânt și frază cu frază tot ce-mi spusese Domnul, am rămas mut și surprins. Eram atât de profund impresionat de acest dar supranatural, încât nu mai puteam spune nimic, puteam numai să ascult. După ce fratele Branham mi-a repetat tot ce-mi spusese Domnul, el a continuat spunând: „Frate Frank, această foamete nu este o foamete firească, iar hrana nu este o hrană naturală. Dumnezeu va trimite o foamete după Cuvântul Său, iar hrana pe care trebuie să o depozitezi este Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu pentru timpul acesta. Predicile sunt păstrate pe benzi... așteaptă cu împărțirea hranei până primești și restul de predici.” Nimeni nu-și poate închipui ce a produs un astfel de eveniment. Același Dumnezeu care vorbise în toate epocile prin slujitorii Săi, acționa acum în același mod și dădea răspunsul la întrebarea mea!

Anii 1963 și 1965 au fost ani de lungi așteptări, căci trebuia să încep să ascult de această chemare. Noi am primit toate benzile magnetice pe care se găsea prețioasa hrană a Cuvântului lui Dumnezeu descoperit, și noi am păstrat totul.

În decursul ultimilor ani, Dumnezeu ne-a îndemnat prin vedenii, descoperiri și prorocii. Ele au fost de o mare importanță, atât pentru slujirea Cuvântului cât și pentru zidirea Bisericii. Astfel, toți cei care au fost prezenți la întâlnirea de Anul nou 1965-1966 de la Krefeld, nu vor uita niciodată ceasurile petrecute aici. Îmi dau seama că oamenilor care n-au avut astfel de experiențe cu Dumnezeu, le este greu să înțeleagă ceea ce spun și să o creadă. Totuși nu avem nici o intenție să exagerăm sau să vorbim despre lucruri care n-au avut loc. Aproximativ 70 de persoane erau prezente în seara aceea, când Domnul Dumnezeu ne-a vorbit și ne-a trimis îngerul Său în mijlocul nostru. În timpul întâlnirii, Domnul a vorbit într-un mod cu totul deosebit prin descoperire profetică. Ceea ce pe vremea aceea urma să vină, s-a împlinit deja. Acele ceasuri în care Dumnezeu ne vorbea, au rămas de neuitat pentru noi și sunt o amintire scumpă. Fiecare descoperire pe care Domnul o dă, se împlinește cu exactitate. Până astăzi noi am văzut-o întotdeauna.

Începând din aprilie 1966, noi am putut împărți în mai multe feluri hrana duhovnicească. Predicile au fost traduse și ne-a fost dat să mergem din oraș în oraș și din țară în țară pentru a ține adunări. Peste tot oamenii au venit să asculte cu bucurie Cuvântul descoperit de Dumnezeu pentru timpul nostru.

Un mare eveniment a fost pentru noi să putem străbate în ultimii ani țările din Est. Credincioșii veneau de peste tot în adunări și primeau cu bucurie Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu.

Aceasta îmi amintește de evenimentul care s-a produs pe când eram în Africa: În Duhul, am observat de pe o platformă înaltă o mulțime de oameni, care intrau într-o sală mare. În timp ce priveam această mulțime și după ce toți s-au așezat, am văzut că au mai rămas scaune goale. Știam că și acestea trebuiau să fie ocupate. În acel moment ușa s-a deschis și o întreagă ceată de frați și surori au intrat și o voce a zis: „Este Mireasa care vine din țările din Est!” Toți s-au așezat și sala s-a umplut până la ultimul loc. Nevoile tuturor au fost împlinite și toți puteau să se înțeleagă unii pe alții. Toți erau într-o mare așteptare.

Domnul îi cunoaște pe ai Săi și îi pregătește pentru ziua glorioasă a nunții Mielului. De aceea ne gândim la cântarea care-i plăcea atât de mult fratelui Branham: „Ei vin din Est și din Vest, Ei vin din Sud și din Nord...Ei vin pentru cină în cereasca Sală.”

Emisiuni radiofonice

Cu ajutorul lui Dumnezeu ni s-a dat ocazia să putem predica pe unde radio în fiecare duminică dimineața de la ora 6.05 pe unde scurte și medii la Radio Luxemburg. În felul acesta se ajunge la vorbitorii de limba germană din întreaga Europă. Noi primim de peste tot, chiar și din Rusia scrisori de la oameni care au înțeles în ce timp trăim și care cred din toată inima în ceea ce face Dumnezeu acum. Aș dori ca toți frații și surorile cărora Dumnezeu le-a pus pe inimă să susțină munca misionară, să aibă cel puțin o dată ocazia să citească scrisorile pe care le primim. Dumnezeu cheamă sufletele credincioase să iasă din toate

bisericile și comunitățile și le vorbește în așa fel încât ei să poată înțelege. Nu este exagerat să spunem că nu numai mii, ci zeci de mii de oameni cred mărturia pe care a dat-o Dumnezeu în acest timp.

În fiecare ultimă duminică din lună are loc la Zürich o adunare unde vin câteva sute de persoane, de aproape și de departe, pentru a asculta Cuvântul lui Dumnezeu. Dragul nostru frate Bazzel, pe care Domnul l-a luat la El între timp, avea pe inimă să răspundă în felul acesta nevoilor fraților și surorilor din Elveția. De fiecare dată este o mare bucurie pentru mine să fiu acolo. Prin slujba Fratelui Branham Domnul a făcut lucruri mari în acest oraș. Și mai există oameni care au fost martori ai felului minunat în care Domnul a acționat în 1955. Apoi ne gândim la numeroșii copii ai lui Dumnezeu care sunt împrăștiați, la grupurile de rugăciune izolate care se adună pentru a asculta traducerea unei benzi și pentru a se ruga împreună. Cuvântul Domnului din Ezechiel 34.11-16, se adresează mai ales celor împrăștiați și izolați: *„Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Iată, Mă voi îngriji Eu însumi de oile Mele și le voi cerceta... Voi căuta pe cea pierdută, voi aduce înapoi pe cea rătăcită, voi lega pe cea rănită și voi întări pe cea slabă.”*

El îi cunoaște pe ai Săi și este aproape de fiecare.

Uniți într-o dragoste recunoscătoare,

Ewald Frank

